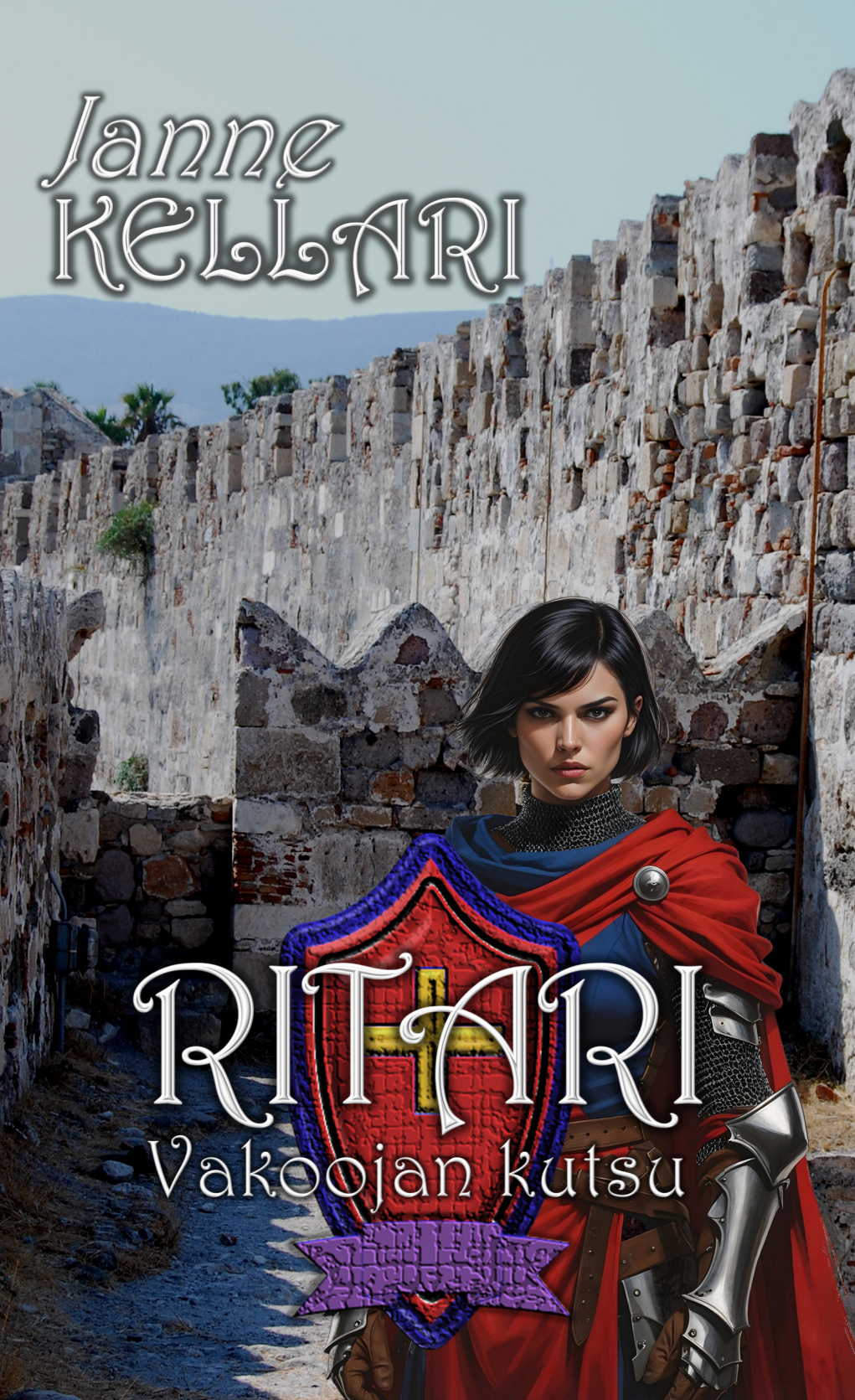

Janne
KELLARI

RITARI
Vakoojan kutsu

RITARI

Vakoojan kutsu

Janne Kellari

RITARI

Vakoojan kutsu

© 2025 Janne Kellari

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-2885-7

Aika

Aika on oleellinen kertomaan koska jokin tapahtui.

Koska kaikki tämä siis tapahtui?

Ehkä 8398 vuotta ennen Tasavallan syntyä

Ehkä vuonna 3267 Loranamin aikaa.

Tai ehkä jonain muuna vuonna jotakin muuta aikakäsitystä.

Moninaisista vuosiluvuista huolimatta ajankohhta oli linnunradan ensimmäisen ajan iltaruskossa. Ajankohhta, jona 500 000 vuotta jatkunut ensimmäinen kansoittaminen oli kohtaamassa loppunsa. Kukaan ei tiennyt miten loppu tulisi, mitä se tarkoittaisi ja millainen olisi linnunradan toinen aika. En sitä tiennyt tuolloin minäkään.

Ajankohhta oli ennen heräämistä, ennen kuin tiesin, kuka olen.

Yksi asia on kuitenkin varma ja se on paikka. Tämä kaikki tapahtui Loranamissa. Maailmassa, joka oli kotini. Oli sitä jo ennen kuin heräsin tietoisuuteen, ennen kuin taivaankappaleet muodostivat planeetan tunnettuun maailmankaikkeuteen.

1

Kohtaaminen sivullisen kanssa

Morof katseli mietteliäänä maisemaa edessään. Jälleen kerran hän oli jättänyt entisen elämän taakseen ja lähtenyt kohtaamaan tuntemattoman tulevaisuuden. Tällä kertaa lähtö oli tapahtunut vapaaehtoisesti ja sillä oli tarkkaan määritelty tarkoitus.

Osa menneistä elämänmuutoksista oli tapahtunut pakon edessä ja osa vain näennäisesti omasta tahdosta, mutta oliko mikään silti ollut vapaaehtoista. Olivatko ympäristön paine, itsestä riippumattomat tapahtumat tai elämän vääjäämättömät murheet yhtä pakottavia syitä jättää entinen taakseen, kuin mitä olivat vangiksi joutuminen tai väkivallan kohtaaminen.

Nyt lähtö oli tapahtunut vapaaehtoisesti ilman ulkopuolelta tulevaa painetta. Hän oli omasta aloitteestaan ilmoittautunut viestinviejäksi. Saattoi tietenkin kysyä, oliko koetun elämän muokkaama velvollisuudentunne niin vahva, ettei tälläkään kertaa ollut olemassa todellista vaihtoehtoa.

Oli lähtö kuinka vapaaehtoinen hyvänsä, niin kaikesta aiemmasta poiketen siinä oli mukana vahvaa kaihoa. Synnyinkodin ahdistavasta ilmapiiristä lähtö ei ollut saanut kaipausta aikaiseksi. Päätös Nurinin tai *lafaattien* maan taakse jättämisestä oli ollut tarkoituksenmukainen ja jopa kulloisessakin tilanteessa helpottava päätös. Nyt kaikki oli ollut toisin.

Avennen jättäminen oli tuntunut pahalta. Varsinkin kun omassa mielessä kirkkaana olevat syyt ääneen sanottuna tuntuivat latteilta ja riittämättömiltä. Suru, jota hienoinen katkeruus sävytti, oli ollut läsnä, vaikka vakuuttelut paluun varmuudesta yrittivät tuoda helpotusta.

Avenne oli tiennyt, millaisen naisen kanssa oli yhteen päätenyt, millaisen elämäkokemuksen sattumalta löydetty rakkaus piti sisällään. Ehkä siksi mikään ei ollut tullut täytenä yllätyksenä, mutta ei se tarkoittanut, etteikö lähtöilmoitus olisi ollut musertava.

Avenne oli joutunut miettimään, että eikö hän riittänyt tuolle toiselle naiselle? Eikö rakkaus koskaan voittaisi velvollisuudentunnetta tai jotakin Morofin sisällä asuvaa rauhattomuutta, joka vei naisen yhä uudelleen tien päälle.

Morof oli yön pimeydessä poistunut Avennen suvun maatilalta ja lähtenyt kipuamaan Tirizin kallioisen kannaksen ylitse. Famousin ja Lemorin tasangon välissä sijaitseva kukkulajono oli helppokulkuisempi kuin itse vuoristo, mutta antoi silti useamman päivän haasteen.

Etelän ja pohjoisen väliset tiet kulkivat niiden yhdistämien kaupunkien sijainnin mukaisesti tasangon molemmin puolin. Lemor ei suhteellisen kuivana ja karuna alueena ollut koskaan houkutelut asutusta, joten yksikään tie ei kulkenut sen poikki. Lemor oli metsästysmaata ja satunnaisten rikollisten piilopaikka. Siis kaikin puolin tiestöä sopivampi reitti vihollisen katseita välttelevälle matkaajalle.

Lemorin tasangolle laskeutuessaan Morof ei ollut huolissaan vakoojista tai tiedustelihoista. Reittivalinta oli ollut järkevä ja mahdollisuus törmätä vihollisen sotilaisiin mitätön. Kaikki tämä mielessä *hafaami* yllättyi havaitessaan tasangolla liikettä. Oliko hän onnistunut suunnistamaan juuri jonkin rikollisjoukon piilopaikan tietämillä.

Turvallisuudentunteesta huolimatta Morof ei ollut kulkenut huolettomasti. Hän oli käyttänyt huolella hyväkseen kaikkea maaston tuomaa suojaa ja edennyt varovaisesti ympäristöä tarkkaillen. Niinpä nainen oli varma, että havaitessaan liikettä tasangolla, oli hän itse edelleen piilossa alempana olevien katseilta.

Morof olisi voinut lähteä itään tai länteen ja kiertää kenenkään huomaamatta yllättävä kohtaaminen. Jokin alapuolella näkyvässä tapahtumassa sai kuitenkin jatkamaan matkaa eteenpäin, entistäkin huolellisemmin kaikilta katseilta piilossa. Etäisyyden takia tarkkaa kuvaa ei voinut saada, mutta henkilöiden liikkeet ja sijoittuminen eivät vaikuttaneet siltä, että olisi vaanittu riistaa tai piiloteltu ulkopuolisten katseilta aikaansa kuluttaen.

Morof hiipi alaspäin ja jäi säännöllisesti tarkkailemaan näkymää. Hiljalleen kuva henkilöistä ja tapahtumista alkoi selkiintyä. Aikuisten ryhmä oli jostakin omituisesta syystä piirittänyt pienemmän hahmon,

selvästi nuorukaisen, joka kyyhötti maassa käsillä päättään pidellen. Piiritetty sai osakseen ryhmän kasvojen ilmeistä ja suun liikkeistä päätellen herjauksia, mutta myös toistuvia iskuja maasta noukituilla risuilla.

Nuorukainen oli lähes alasti, tällä oli vain jonkinlaiset lyhyet housut. Oli vaikea ymmärtää, miksi uhri oli riisuttu, mutta syy ei varmasti ollut miellyttävä. Ryhmä oli niin sekalaisesti ja vaatimattomasti pukeutunut, että yhteyttä viholliseen oli mahdoton nähdä.

Mitään pidempiaikaiseen majoittumiseen viittaavaa ei näkynyt, mutta keihäitä ja jousia lojui maassa. Kyse oli rikollisjoukkoa todennäköisemmin metsästäjistä. Ryhmä oli mahdollisesti tullut Morofin tavoin Famousista, sillä Barosista tai Tirizistä, jotka olivat Lemoria lähinnä olevat kaupungit idässä, tuskin eksyttäisiin metsästysretkelle näin länteen.

Morof teki tilannearviota ja suunnitelmaa parhaasta tavasta edetä. Hän voisi edelleen vain lähteä pois, mutta avuttomalta näyttävän nuorukaisen jättäminen tuollaisen kohtelun käsiin soti perääntymistä vastaan.

Oliko mahdollista, että nuorukainen oli jotenkin ansainnut kohtelunsa? Antoiko edes metsästyssaaliin varastaminen oikeutuksen väkivaltaiseen alistamiseen? Ruoan varastamisen syynä oli aina nälkä eikä sellaista tekoa voinut tuomita kuten tavanomaista rikosta.

Mikä siis oli oikea tapa edetä? Jos nuorukainen olisi ollut vain vankina, olisi voinut lähteä keskustelemaan ja kyselemään. Nyt oli kyseessä joukkopahoinpitely ja se muutti kaiken. Väkivallan hurmoksessa olevat metsästäjät piti saada perääntymään tilanteesta.

Tavalliset metsästäjät eivät olleet taistelujen tai väkivallan koulimia. Oli eri asia käydä ryhmänä aseettoman nuorukaisen kuin koulutetun ritarin kimppuun. Metsästäjillä oli riistankaatoon hyvät aseet, jotka toki toimisivat yhtä lailla henkilöön, mutta lojuivat hyödyttöminä käden ulottumattomissa.

Morof oli pukeutunut saappaisiin, housuihin ja tunikaan sekä matkantekoon soveltuvaan hupulliseen kaapuun. Asevyö oli kiedottu vyötäisille, mutta vain tikari oli pujotettuna siihen, vanhaan tapaan viistosti selän puolelle. Kaikki muut varusteet ja matkaeväät oli pakattu reppuun. Nurinin ritarimiekka ja *lafaattien* rapiiri oli kääritty kankaaseen, jonka olkaremmi mahdollisti helpon kantamisen.

Yllätyksen lisäksi Morof totesi tarvitsevansa sopivan pelotteen. Niinpä *hafaami* kaivoi suurehkon kiven takana repusta Nurinin värejä kantavan asetakin ja ritariviitan. Ne kertoisivat tyhmemmällekin, kenen kanssa oltiin tekemisissä.

Morof puki Nurinin ritarikunnan vaalean tunikan ja housujen päälle pitkän hihattoman asetakin, jonka toinen puoli oli punainen ja toinen sininen. Viitta oli samalla tavoin kuvioitu, mutta värit olivat toisinpäin. Molempiin oli kirjailtu kullanhohtoinen risti. Kangaskääreestä käteen tarttui ritarin kahden käden pitkämiekkä, joka pelkällä ulkonäöllään herätti huomattavasti *lafaattien* pistomiekkää enemmän pelkoa.

Morof jätti reppunsa kiven taakse ja lähti hiipimään lähemmäs tapahtumapaikkaa. Ryhmän muuhun kuin metsästykseen liittyvän kokemattomuuden näki pelkästään siitä, että kaikki seisoivat ringissä eikä minkäänlaista vartiointia ollut järjestetty. Yhtä anteeksiantamattoman huolimaton oli jättää kaikki aseet käden ulottumattomiin.

Aseet olivat kuitenkin syy sille, että Morof halusi lähemmäs ennen paljastumista. Metsästäjän käsissä jousi tai keihäs oli tehokas tappotyökalu vaikkei kohde olisikaan riistaa.

Morof oli päässyt niin lähelle kuin huomaamatta oli mahdollista. Kallioinen rinne oli muuttunut hiljalleen loivemmaksi ja rehevämmäksi, mutta samalla pensaat olivat korvanneet kivet näkösuojana. Nyt *bafuami* oli kyykyssä tasangon ruohon peittämällä maaperällä pienen pensasrykelmän takana.

Pensaiden välistä näkyvä näytelmä oli juuri sellainen kuin miltä se ylempäs rinteille oli näyttänyt. Ringissä seisova joukko ja maassa kippurassa makaava, päätään käsillä suojaava lähes alaston hahmo. Halventavat herjaukset ja risujen lyöntiäänät kantautuivat nyt korviin. Niiden kaiku karkotti viimeisetkin mietteet siitä, pitkö tilanteeseen sekaantua.

”Saastainen oli!”

”Sinulla ei ole oikeutta elää!”

”Olet eläin!”

”Palvelet vihollista!”

”Ansaitset pahempaa kuin mikään riista!”

”Senkin karvainen kuvotus!”

Jokaista huudahdusta ja solvausta seurasi risuilla tapahtuva ruoskinta ja jokaista tuskan ulvahdusta seurasi sadistinen naurunremakka.

Morof nousi ja lähti kävelemään nopein askelin kohti ryhmän muodostamaa rinkiä. Päällä oli Nurinin asetakki ja viitta, kädessä pitkä ritarimiekka ja vyöllä roikkui lisäpelotteena *lafaattien* rapiiri. Nainen oli valmiina ryntäämään eteenpäin, jos joku lähtisi tavoittelemaan aseitaan.

Morofin hämmästykseksi ja ryhmän typeryyden vahvistaen, kukaan ei edelleenkään huomannut mitään poikkeavaa. Kaikki olivat niin keskittyneitä halveksittavaan leikkiinsä, ettei lähestyvä uhka mahtunut aistien vajavaiseen käsittelykykyyn.

Morof oli vain muutaman metrin päässä ringistä, kun ensimmäinen ryhmästä huomasi uuden tulokkaan. Kasvojen hämmentynyt ilme ja epämääräinen rykäys suusta sai muut keskeyttämään nuorukaisen kiusaamisen. Osa ymmärsi heti keskeytyksen syyn, osa käänteli päätään ihmeissään. Osa oli selvästi ärsyyntynyt leikin loppumiseen, mutta osa näytti avointa pelkoa.

Varmasti kukaan ryhmästä ei ollut osannut odottaa ritarin saapuvan seuraamaan heidän toimiaan. Vaikka oltiin kaukana niin tiestöstä kuin vihollisesta, eivät ritarit täälläkään avoimesti kulkeneet. Yllättävää keskeytystä seurasi hitaan järjenjuoksun tekemä päätelmä, jota naisen kädessä lepäävä paljas miekka avitti. Kyse ei ollut ystävällisestä vierailusta.

Väkivallan ja solvaamisen tuoma kiihko oli yhä tuoreena mielessä, mutta ainakin suurin osa ymmärsi, ettei ritari jakanut tuota intohimoa. Naisen kylmä, jopa vihamielinen katse, joka kiersi ryhmän keskuudessa, sai aikaan epämiellyttävän tunteen.

Syntyneessä hiljaisuudessa nuorukaisen pienet ääntelyt kuuluivat selkeinä ja muutama ryhmästä vilkaisi uhrin suuntaan. Sääliä heistä kukaan tuskin tunsi, pikemminkin halua piilottaa tuo todistuskappale. Jokunen murahdus yritti muotoutua sanoiksi, kun jotkut yrittivät keksiä hyväksyttävää selitystä ritarille.

Morof havaitsi muutamat vilkaisut maassa lepäviin aseisiin ja piti tilannetta tarkasti silmällä. Nyt kun hän oli päässyt lähietäisyydelle, ei miekan kanssa ollut suurta huolta, mutta silti huolimattomuuteen ei saanut sortua. Yksikin onnekas keihään heitto voisi koitua kohtaloksi ja mikä olisikaan kaiken koetun jälkeen turhempi tapa kuolla, kuin vähäjärkisten metsästäjien käsissä täällä autiolla tasangolla.

”Jos teidän paksuun ja ääliömäiseen kalloonne mahtuu yhtäkään älyllistä ajatusta, niin suosittelen teitä lähtemään ilman aseitanne”, Morof totesi kylmästi. ”Enemmän kuin mielelläni kaivan sisuskalunne esiin ja ripottelen ne saaliseläinten saataville.”

Ryhmä vilkuili toisiinsa epätietoisena, odotti jonkun tekevän aloitetta suuntaan tai toiseen. Pelko oli todellista, mutta toisaalta kukaan heistä ei ollut nähnyt ritaria miekka paljaana. Oliko noista yleensä ratsun selässä koreilevista hahmoista oikeasti vastusta ylivoiman edessä. Oliko ritari muuta kuin nimitys.

Vastassa oli kuitenkin yksinäinen nainen. Tämä oli ritari, mutta oliko oikeasti syytä perääntyä. Naisen lyhyehköt, juuri ja juuri olkapäille ulottuvat tummat hiukset reunustivat kasvoja, joiden ilmeessä oli vihaa ja uhkaa, ei häivähdystäkään pelosta tai epävarmuudesta.

Käsistä, jaloista ja vartalosta saattoi vaatteiden läpikin nähdä voimaa, joka kertoi ritarin olevan muutakin kuin nimitys. Pitkän miekan

uhkaava terä oli pelottava eikä jäänyt epäselväksi, etteikö ritari kyennyt sitä käyttämään, mutta silti, yksinäinen nainen heitä kaikkia vastaan?

Vaikka tilanne inhotti Morofia, ei hän halunnut tappaa ketään. Metsästäjät olivat ääliöitä ja heikompiaan sortavia sadisteja, mutta olivatko he kuolemantuomion ansaitsevia rikollisia? Kaikkialle levittäytyvän sorron ja alistamisen keskellä elävien kohdalla vastaus ei löytynyt tästä yhdestä hetkestä.

Jos asiat jättäisi metsästäjien käsiin, voisi näiden valinta olla mikä tahansa tottelemisesta ääliömäiseen aseiden tavoitteluun. Ja jos valinta olisi aseet niin silloin tappamista olisi huomattavasti vaikeampi välttää. Oli siis vakuutettava ryhmä tilanteen toivottomuudesta.

Morof syöksähti eteenpäin, ei siksi että niin olisi tarvinnut tehdä vaan koska se antoi pontta pelotteelle. Liikettä seurasi laaja ja monimutkainen miekan heilautus, joka oli kaikessa näyttävyysdään hallittu, mutta täysin tarpeeton. Tai olisi ollut tarpeeton ja jopa vaarallinen todellisessa taistelutilanteessa, mutta henkisenä aseena yksinkertaisia metsästäjiä kohtaan juuri oikea tapa.

Morof käänsi liikkeen aikana miekan lappeen iskusuuntaan ja kumautti sen riittävän kovalla voimalla lähimmän metsästäjän ohimoon, jotta sai tämän kaatumaan kumoon. Miekka teki uuden kaarron ilmassa ja iski jälleen lappeella toisen polvitaipeseen. Ei niin lujaa, että jotakin hajoaisi, mutta riittävän kovaa, jotta suusta purkautui tuskan huudahdus ja jalka petti alta.

Morof piti miekan ylhäällä ja totesi kylmästi: ”Seuraavalla iskulla se ei ole lape, joka teihin osuu.”

Nyt metsästäjät eivät arponeet ritarin tai yksinäisen naisen aiheuttaman uhan vakavuutta. He eivät vilkuilleet toisiaan tai aseitaan vaan säntäsivät yhtenä sekopäisenä ryppäänä pakoon. Mukana rynnisti jaloilleen päässyt kaksikko, jonka kohtalona oli ollut ritarin näytöksen uhriksi joutuminen. Toinen päättään pidellen ja toinen polveaan hieman on-tuen he seurasivat kumppaneidensa vanavedessä.

Morof seurasi katseellaan, kuinka ryhmä lähti kiipeämään kallioisten kukkuloiden rinnettä ylöspäin. Hän varmisti, että etäisyyttä oli riittävästi ja että pako jatkui edelleen, ennen kuin kiinnitti huomionsa maassa polvillaan olevaan nuorukaiseen.

Morofin aikomus oli kysyä vointia ja tarkistaa vammojen laatu, mutta suunnitelmat jäivät toteutumatta. Nuorukainen käänsi kasvot pelastajansa suuntaan ja vaikka katseessa oli kiittollisuutta, joutui Morof yllättyneenä perääntymään pari askelta.

Leukaa koristava parta ja tuuheat rintakarvat eivät kuuluneet nuorukaiselle, mutta silti pystyyn kömpivä mies oli päätään Morofia

lyhyempi. Jalassa eivät myöskään olleet lyhytlahkeiset housut vaan pitkähkö nahkainen lannevaate.

”Mikä sinä oikein olet”, Morof kysyi hämmästyneenä ennen kuin ehti kunnolla miettiä sanojaan.

Miehen kasvoille nousi huoli ja silmät etsivät pakotietä.

”Anteeksi, en tarkoittanut sitä ihan noin”, Morof jatkoi nopeasti. ”En halua mitään pahaa. Halusin vain tietää, kuka olet ja mitä teet täällä tuollaisessa asussa.”

Morof mietti, oliko törmännyt johonkin omituiseen erakkoon tai mahdollisesti pakoilevaan rikolliseen. Samalla nainen pohti tapahtumia ja omia toimiaan. Riippuiko niiden oikeutus miehen vastauksesta? Vai kuttiko ulkonäkö tai pukeutuminen siihen, miten toista sai kohdella.

Katsoessaan itseään huomattavasti pienempää miestä ja muistaessaan metsästäjien kuvottavan käytöksen, oli vastaus ilmeinen. Edelleen hän toimisi samoin. Mikään ei oikeuttanut sellaista ruumiillista ja henkistä väkivaltaa, mitä ryhmä oli kollektiivisesti käyttänyt pienempäänsä kohtaan. Morof huokaisi ja yritti hymyillä rauhoittavasti työntäessään miekan hitaalla liikkeellä huotraan.

”Minomus on nimeni”, mies vastasi epäröiden. ”Olin metsästä-mässä tavalliseen tapaan, kun nuo korkeat kaupunkilaiset ottivat minut kiinni.”

”Tavalliseen tapaan, siis onko sinulla asumus täällä tasangolla”, Morof kysyi edelleen hämmästyneenä. Ainoat kenen kanssa hän oli törmännyt lannevaatteisiin, olivat *mind-xianit*, mutta miehen käyttämällä yksinkertaisella vaatekappaleella ei ollut mitään tekemistä näiden kanssa. Ulkonäkönsä puolesta mies oli toki myös niin kaukana *mind-xianeista* kuin vain oli mahdollista.

Lannevaatteen täytyi liittyä asumiseen ja elämään Lemorilla, jossa metsästyssaaliista saatava nahka oli ainoa keino valmistaa vaatteita. Mistään tällaisesta elämäntavasta Morof ei ollut koskaan kuullut, mutta edessä seisova mies oli elävä todiste, että ainakin yksi tuollainen erakko löytyi.

Mies nyökkäsi edelleen epävarmasti, mutta Morofin rauhallisen äänen ja ystävällisen hymyn saattelemana silmät eivät enää etsineet pakotietä.

”Viimeksi kun törmäsin sinun pituisiisi olin joutua syödyksi, joten toivottavasti metsästit eläimiä.”

”*Gindarit*”, mies kuiskasi irvistäen.

”Toivottavasti sinulla ei ole samanlaisia mieltymyksiä, jota rehellisesti sanoen epäilen, sillä tuntuu olevan ennemminkin saalis kuin metsästäjä.”

”Metsästin riistaa siinä missä korkeat kaupunkilaisetkin, mutta tuo ryhmä halusi itselleen viihdykettä”, mies sanoi hieman kiihtyneenä.

Morof päätti olla viittaamatta enempää *gindareihin*. Selvästi se tuntui loukkaavan Minomukseksi itsensä esitellyttä miestä. Mikä ei tietenkään ollut ihme. Kukaan, kuka tiesi jotakin vuorinkaisista, ei varmasti halunnut itseään verrattavan näihin.

”Ikävää ja sääliä kättä, ei siitä mihinkään pääse. Siksi päätin puuttua asiaan”, Morof sanoi. ”Sinun onneksesi osuitte matkani varrelle.”

”Olen kiitollinen pelastuksesta”, Minomus totesi. ”En voinut uskoa silmiäni, kun äkisti seisoit siinä kuin jokin korkeampi voima.”

”No sinun pituutesi verrattuna olen korkeampi voima”, Morof totesi ja katui saman tien sanavalintaansa. Jo toinen humoristiseksi tarkoitettu kommentti Minomuksen pituuden kustannuksella. Morofin henkilökohtaiseen filosofiaan kuului, että kaikesta saattoi vääntää huumoria eikä mikään elämän osa-alue ollut siltä kielletty. Tässä tuntemattomassa tilanteessa huumorin ja loukkauksen raja oli kuitenkin häilyvä. Ei voinut mitenkään tietää kuinka arka asia pituus miehelle mahdollisesti oli.

Minomus kuitenkin hymyili, vaisusti, mutta hymyili kuitenkin, mikä sai Morofin tuntemaan pientä helpotusta.

”Täällä ei moista onnenkantamoista voi kovin usein käydä. Siis että joku vieras osuu pelastamaan ikävästä tilanteesta juuri oikeaan aikaan ja juuri oikeassa paikassa”, Morof jatkoi. ”Oliko näkemäni vain yksittäistapaus vai onko vaara aina olemassa?”

”En muista tuollaista tapahtuneen kenellekään. Vaikka kaupunkien metsästäjät näkisivät meitä niin ei sellainen yleensä kiinnosta ketään. Joskus jopa saalista myydään tai vaihdetaan jos jommallakummalla on ollut erityisen hyvä tai huono metsästysonni.”

”Meitä? Et siis asu täällä yksin.”

Minomus katsoi naista kulmiaan kurtistaen ja kysyi epäroiden: ”Mistä sinä oikein olet kotoisin?”

Morof ymmärsi, että vastaus hänen kysymyksiinsä oli jotakin, jonka tavanomainen pohjoisten kaupunkien tai ainakin Lemorin ympäristön kaupunkien asukas tietäisi. Jotakin joka oli hävinnyt *bafaamien* perimätiedosta ja jota ei Rafaelin kertomuksissa tai Nurinin elämässä ollut tullut vastaan. Toki Loranam oli laaja ja sitä ympäröivä maailma vielä laajempi, joten oli varmasti vielä paljon asioita, joita Morof ei tiennyt.

”Olen etelästä, paljon Lemorin tasankoa etelämpää, joten minulla ei ole tarkkaa kuvaa elämästä pohjoisemmassa”, Morof vastasi ympäripyöreästi.

Minomus nyökkäsi ja selvästi mietti mitä sanoisi.

”Jos sinulla on jokin salaisuus niin ei sitä minulle tarvitse kertoa”, Morof jatkoi. ”Minulle riittää, että pelastin sinut ja ettet ole heti uudelleen vaarassa. Voimme erota tässä ja nyt hyvässä yhteisymmärryksessä omia juuria pettämättä.”

”Ei minulla mitään salaisuutta ole”, Minomus vastasi syvään henkäisten. ”Tämä tapaus ja muutokset nykyisessä maailmassa saivat minut ehkä ylivarovaiseksi.”

”Ei varovaisuudessa ole mitään väärää, ei ainakaan tuon jälkeen mitä juuri koit.”

”En ole tavannut ketään, joka ei tietäisi heti minut nähdessään kuka olen. Siksi kysymyksesi pääsi yllättämään.”

Morof tiesi tulkinneensa tilanteen väärin. Hän oli itse kotoa lähönsä jälkeen välttänyt paljastamasta mitään *bafaameista* ja kertonut juuristaan vain ympäripyöreästi. Omat kokemukset olivat vieneet päätelmät väärään suuntaan. Ei kaikilla ja kaikkialla ollut salaisuuksia.

”Siis minä ja kansani asumme Lemorilla. Hiukan idempänä Tirizin kannaksen juurella meillä on useita kyliä.”

”Olin siinä käsityksessä, että Lemor on asumaton.”

”Varmaan pohjoisten kaupunkien tai *mind-xianien* näkemyksen mukaan se onkin”, Minomus vastasi. ”Me olemme melko mitätön kyläyhteisö. Elämme vaatimattomasti ja meitä on vähän.”

”Ei kai sellainen tee teistä olemattomia.”

”Ei omasta mielestämme, mutta suuret ja mahtavat ajattelevat toisin. Eikä asia meitä suuremmin vaivaa. Mitä mitättömämpiä olemme, sitä vähemmän kukaan on meistä kiinnostunut.”

”Olette siis saaneet olla rauhassa niin kaupunkilaisilta kuin viholliselta?”

”Korkeiden kaupunkilaisten kanssa kohtaamme satunnaisesti täällä Lemorilla, mutta kuten sanoin niin yleensä rauhanomaisesti. Jotkut meistä jopa työskentelevät Famousissa tai Barosissa joko tilapäisesti tai pysyvästi ja toki käymme myös heidän toreillaan myymässä riistaa ja nahkoja”, Minomus vastasi. ”Olemme eläneet sulassa sovussa kaupunkien korkean kansan kanssa niin kauan kuin tiedän.”

Morof nyökkäsi ja mietti toistuvaa ilmaisua korkea. Oliko se alemmuudentunnetta vai ironinen nimitys?

”Vihollisesta tiedämme sen mitä olemme nähneet ja kuulleet Famousissa ja Barosissa. Emme ole tekemisissä kaukaisempien kaupunkien kanssa, mutta tiedämme tilanteen olevan samanlainen kaikkialla. Meistä ei kukaan ole kuitenkaan ollut kiinnostunut.”

”Teistä ei ole hyötyä eikä vaaraa, oma olemattomuutenne on suojannut teitä”, Morof totesi. ”Kuulemani perusteella et voinut tunnistaa

värejäni, mutta olen Nurinin ritareita. Nurin on kaikkein eteläisin pohjoisen kaupungeista ja se sijaitsee huomattavasti Lemoria etelämpänä.”

”Sitä ihmeellisempää, että osuit pelastamaan minut.”

”Suunnitelmani ei ollut matkata tänne, mutta jouduin *gindarien* taasis vuorinkaisten vangiksi, ja pakeneminen ei juuri antanut mahdollisuuksia suunnistamiselle. Päädyin monien vaiheiden jälkeen Famousiin ja sieltä olen nyt tulossa.”

Minomuksen ilme kertoi vastenmielisyydestä heti, kun vuorinkaiset mainittiin. Morof ei voinut tätä ihmetellä. Jokainen, joka oli *gindarit* kohdannut, tunsu varmasti samalla tavalla. Ihme sinänsä, että Lemorilla asuvatkin olivat voineet näihin törmätä. Ehkä Minomuksen kansa ulotti metsästysretkiään aina vuoristoon saakka.

”Nyt olemme kertoneet itsestämme ja vastailleet kysymyksiin, mutta lieene kuitenkin aika erota. Matkamme ja elämämme kulkevat eri suuntiin”, Morof sanoi.

”Haluaisin palkita tekosi ja koska kyläni ei ole kovin kaukana niin voisitko ajatella yhteistä ateriaa?”

Morof jäi miettimään kutsua, joka mitä suurimmalla todennäköisyydellä oli vilpittön.

”Olisi kunnia syödä ritarin seurassa.”

Morof ymmärsi ja halusi uskoa Minomusta. Elämä ei useimmiten kuitenkaan sujunut pelkän uskon varassa. Terve varovaisuus ja epäluulo olivat varmemmat kumppanit päätöksiä tehtäessä.

”En voi tämän enempää vakuutella kutsuni aitoa pyyteettömyyttä, mutta ymmärrän jos pelkää lähteä vieraan matkaan.”

Morof mittaili päätä lyhyempää Minomusta ja vastasi: ”En pelkää lähteä sinun mukaasi, mutta sinä olet eri asia kuin koko kyläyhteisösi.”

Minomus kohautti olkiaan tietämättä mitä vastata.

”Mistä minä tiedän, vaikka nuo metsästäjät olivat vanginneet sinut hyvästä syystä ja normaalisti osat olisivat tyystin toisinpäin.”

”Kai he olisivat siitä sinulle maininneet?”

Morof nyökkäsi, sanat olivat totta. Ei kukaan rehellisissä aikeissa toiminut olisi vain mykkänä lähtenyt pakoon ilman, että olisi puolustanut omia kantojaan ja omaa toimintaansa. Olihan sadistisessa näytelmässä ja metsästäjien sanavalinnoissa paljon muutakin, jotka puolsivat Minomusta. Ehkä tilannetta oli ajateltava jälleen omien kokemusten kautta.

Oli kestänyt pitkän aikaa, ennen kuin hänen suhtautumisensa Defukseen oli muuttunut terveestä epäluulosta ja varovaisuudesta luottamukseksi. Kaiken koetun jälkeen tuo luottamus oli osoittautunut yhdeksi elämän parhaista päätöksistä ja oli osaltaan mahdollistanut ritariaksi pääsyn.

Kaiken todennäköisyyden ja myös harjaantuneen mielen keräämien todisteiden valossa Minomus oli rehellinen. Oliko siis jälleen kerran aika luottaa ventovieraaseen? Ehkä Minomus oli sen ansainnut. Ehkä ritarin tuominen jollain tapaa auttoi miestä, koska lyhytkasvuisuutensa takia tämä ei varmastikaan ollut omiensa joukossa kaikkein merkittävin henkilö.

”Hyvä on, otan tarjouksesi vastaan.”

”Onneksi et tuon pidempään joutunut päätöstä miettimään.”

”Jos tietäisit, millaista elämää olen elänyt, niin ymmärtäisit paremmin liiallisenkin epäluulon kaikkia kohtaan.”

”Yritän siis olla luottamuksesi arvoinen”, Minomus vastasi. ”Joudun tosin nousemaan jakkaralle, jos meinaan yltää sinun tasollesi.”

”Tarvittaessa pystyn sentään vielä polvistumaan”, Morof vastasi hymyillen. ”Ihan niin vanha en sentään ole.”

”Sepä olisi näky, kun ritari polvistuisi meikäläisen edessä.”

”Kummallisempaakin lienee tapahtunut”, Morof totesi ja mietti, olivatko Minomuksen sanat jonkinlainen hienovarainen pyyntö. Pitäisikö hänen miehen kyläläisten nähden polvistua tämän edessä. Morof hymyili hienoisesti omille ajatuksilleen. Ei hänelle tuottaisi mitään ongelmaa tehdä niin, jos sopiva hetki tulisi vastaan.

MATKA TUNTEMATTOMAAN, VIHOLLINEN PALJASTUU, SALAISUUS SISÄLLÄSI

Kohdatessaan salaperäisen vakoojan, valitsee nainen lopullisesti tulevaisuutensa suunnan.

Vakoojan matkassa yllätys seuraa toistaan eikä ritari voi tietää, kuinka kauas matka tulee lopulta ulottumaan. Pienet taistelut kasvavat suureksi yhteenotoksi, jossa vahvin ase on epäluulojen unohtaminen ja kulttuurierojen sivuuttaminen. Miekkojen kalskeessa ja jousien jänteissä lepää taistelujen menestys, mutta silti lopullisen voiton avaimet ovat yhden naisen sisällä.

Nainen löytää edestään täysin uudenlaisen maailman, jonka olemassaolosta ei ollut tietoinen ja jonka ymmärtäminen odottaa kaukaisuudessa.

RITARI

"Mustavalkoisesti asiat voisi tulkita kuten sanoit, mutta maailma on tehty väreistä, joiden kertoma tarina on monin verroin mutkikkaampi ja totuudenmukaisempi."

"Mies kiroili puoliääneen ja oli varma, että miekkoja heiluttelevat naiset olivat jättäneet maalaistollon jälkeensä."

"Taistelun sekasortoinen äänimaailma, huudot, jalkojen töminä ja metallin kalske, sulautuivat yhtenäiseksi kaaokseksi."

LUKIJAT PUHUVAT

"Kirja tarjoaa vahvan päähenkilön kautta koskettavan tarinan."

"Kuvaus maailmasta on unenomaisen surrealistinen."

"Tunnelma on ajoittain painostava, mutta myös toiveikas."

www.JanneKellari.com

Facebook/Instagram/Twitter/Mastodon/Threads @JanneKellari

9 789528 028857